

„Poprej?“ — Sinek se nekoliko zamisli ter potem zopet vpraša: „Kdo pa je poprej tiste knjige napisal?“

„Poprejšni, starodavni pisatelji.“

„Tisti pa so vže umrli, kaj nè, mati?“

„Dà, umrli so.“ — Mati je mislila, zdaj bode radovedni otrok vže umolknil, zatorej zaprè knjigo in hoče vstati, ali sinček jo za roko prime in zopet vpraša:

„Mati, od koga pa so se starodavni pisatelji vse to naučili?“

„Tisti pisatelji so se učili iz še starejših knjig, katere so še prejšni pisatelji napisali.“

„Od koga pa so se učili tisti še starejši pisatelji?“

„Sinek, prosim te, ne bodi vender tako siten.“

„Mati, jaz bi pa vender rad vedel, kdo je učil pisatelje, ki so prvo knjigo napisali?“

Mati je nekoliko v zadregah, kako bi radovednemu otroku odgovorila, vender po kratkem premisleku odločno reče: „Bog.“

Sinek izpusti materino roko, nasloni glavo ob mizo in kakor bi nekaj pre-mišljeval, molči nekoliko časa, potem pa vzdigne glavo in veselo zakliče:

„Mati, zdaj pa vže vem. Bog, ki vse vidi in vse vé, napisal je prvo knjigo ter jo dal človeku, ki jo je prečital, potem pa tudi drugim povedal, kar se je iz nje naučil. Ali ni bilo takó?“

„Menda vže. Kadar bodeš večji, učil se bodeš v šoli vse to, če bodeš le priden in poslušen.“

„Mati, oj priden, zeló priden bodem!“

J. S-a.

Ženjica.

Na pólji se ziblje
Rumena pšenica,
Sè srpom na njivo
Hití mi ženjica.

Kaj pravi sreé ti
Oj deklica mlada?
Glej bilka za bilko
Pod srpom ti pada.

Še veter se s klasi
Igrá nagajivi,
A kmalu bo pihal
Po spraznenedj njivi.

Družite se spominaš
Tak zdravih kot rôsa?
In vender jih smrtna
Posekla je kôsa.

V nebó se oziraj
In prosi Očeta:
Bog, milostno váruj
Mladóstna mi leta.

Fr. Krek.

Valentin Vodnik,
prvi slovenski pesnik.